(గత సంచిక తరువాయి)

"తన్మయీ! జాగ్రత్త. అతని ముందు ఒక్క కన్నీటిబొట్టు కూడా రాల్చకు. అతన్ని కావాలనుకున్నప్పుడు ఏడిస్తే అర్థం వుంది. కానీ అతను 'వద్దు..పో" అంటున్నప్పుడు అతని ముందు ఏడ్చి ఎగతాళి పడకు" అంతరాత్మ హెచ్చరించింది.

"అలాగే" చెప్పి పెదవిని పటికింద బిగబట్టి కన్నీళ్ళు ఆపుకున్నాను.

"మరొక్కమాట మాట్లాడకుండా వెళ్ళి కారులో కూర్చున్నాను.

నన్ను నేను సముదాయించుకుని, తేరుకోవడానికి రెండు నిముషాల సమయం పట్టింది.

చిన్నగా కళ్ళు తుడుచుకుని, కారు స్టార్ట్ చేసి, స్టీరింగ్ మీద చేతులు వేశాను. సందీప్ వెనకాల నిలబడి నా కారువైపే చూస్తూ వుండడం రేర్ వ్యూ మిర్రర్‌లో నుంచి నాకు కనిపించింది.

ఆ సాయంత్రం ఎప్పుడు మసక చీకట్లోకి జారిపోయిందో, నాకు తెలియనేలేదు.

కారు కొద్ది దూరం సాగేవరకూ, అతను అలాగే నిలబడివున్నాడు.

నేను అతన్ని చూస్తూనే వున్నాను.

నేను వెళ్ళిపోతున్నా, అతను యింకా నావైపే చూస్తూ వుండడం నాకు సంతోషంగా అనిపించింది.

ఏడ్చి తేలికబడిన మనసులో అద్దంలో కనిపిస్తున్న అతని ప్రతిరూపాన్ని అలాగే బంధించేశాను.

"అమ్మా నీతో కొంచెం మాట్లాడాలి" డిన్నర్ తర్వాత అమ్మ గదిలోకి వెళ్ళాను.

సందీప్ యిచ్చిన కవర్‌ని తీసుకెళ్ళి నేరుగా, అమ్మ చేతిలో పెట్టాను.

"ఏంటిది?"

ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ లోపలనుంచి ఒక్కొక్క బాక్స్‌నే తీసి మంచం మీద పెడుతూ వుంది అమ్మ.

నేనూ వెళ్ళి అమ్మ పక్కనే మంచం మీద కూర్చున్నాను.

"నీకు ఒక విషయం చెప్పాలి. నీకు తెలియకుండా ఒక పని చేశాను" చేతులు నులుముకుంటూ చెప్పాను.

"ఏంటో చెప్పు" అమ్మ నావంక చూస్తూ అంది.

"నేను నీకు తెలియకుండా నా నగలు అమ్మేశాను. బిజినెస్‌లో అర్జంటుగా క్యాష్ అవసరపడింది" అంటూ ఆ రోజు జరిగినదంతా వివరంగా చెప్పాను. అమ్మ ఏమీ మాట్లాడలేదు.

"డబ్బు సర్దుబాటు అయ్యాక, సందీప్ ఈ నగలు కొనిచ్చాడు."

నీకు అనుమానంగా వుంటే వీటి క్వాలిటీ, వెయిట్ చెక్ చేయించు. డిజైన్ నచ్చకపోయినా మార్చుకోవచ్చు. ప్రాబ్లం లేదు" చెప్పి భయంగా అమ్మ వైపు చూశాను.

అమ్మ ఒకసారి నావైపు గంభీరంగా చూసింది.

"నీకూ, సందీప్‌కీ మధ్య ఏదైనా వుందా? అబద్ధం చెప్పకు" సీరియస్‌గా అడిగింది.

"అవును" నిజం ఒప్పుకున్నాను.

"కానీ అది నా వైపు నుంచి మాత్రమే. అతను కన్ఫ్యూజన్‌లో వున్నాడు. బహుశా, వాళ్ళింట్లో వాళ్ళకి నేనంటే, యిష్టం లేదనుకుంటాను" అన్నాను ముభావంగా.

ఆ రోజు సాయంత్రం నాకూ, సందీప్‌కీ జరిగిన సంభాషణ గుర్తొచ్చి నా మొహం వాడిపోయింది.

అమ్మ మనసులో ఏమనుకుందో ఏమో..

"తన్మయిని యిష్టపడని వాళ్ళు కూడా వుంటారా?" అంది నా చేయి పట్టుకుంటూ లాలనగా.

"ఒక్కొక్కసారి మనం కావాలని చెయ్యకపోయినా ఎదుటివారికి తప్పుడు సంకేతాలే అందుతాయి. మనం రంగారావు అంకుల్‌ని సర్వెంట్‌లా చూస్తామని, సందీప్‌కి కోపం. అతనికే కాదు సుమకీ, ఆంటీకీ కూడా నచ్చదు. ఏమో రంగారావుగారు మనసులో ఏమనుకుంటుంటారో ఎవరికి తెలుసు?"

"ఎందుకు అన్నింటికీ ఆయన మీద భారం వేస్తావు?" అడిగాను ధైర్యం చేసి.

అమ్మ ఒక క్షణం నా కళ్ళలోకి చూసింది.

"నీకొక విషయం చెప్పాలి తనూ. ఎప్పటినుంచో చెప్పాలని అనుకున్నాను. బహుశా యిప్పటికే ఆలస్యం అయ్యిందనిపిస్తుంది" అంది బరువుగా.

"ఏంటమ్మా?" అమ్మ మొహంలోకి చూస్తూ అడిగాను.

"నీకులాగే, నేనూ మా అమ్మా నాన్నలకి ఒక్కతే కూతురిని. ఆ రోజుల్లోనే మీ తాతయ్య, అమ్మమ్మలది కులాంతర వివాహం వాళ్ళు చాలా అభ్యుదయభావాలు ఉన్నవాళ్ళు. అందుకే బంధువులకి దూరమయ్యారు.

నా పెళ్ళి విషయంలో కూడా దాదాపుగా అలాగే జరిగింది. నీకు తెలుసు. మాది కూడా లవ్‌మారేజ్.

మీ నాన్నవాళ్ళ ఫ్యామిలీ గుజరాత్ నుంచి వచ్చి హైదరాబాదులో వ్యాపారం ప్రారంభించారు. అప్పట్లో నేను హైదరాబాదులో హాస్టల్‌లో వుండి చదువుకునేదాన్ని. మేమిద్దరం కాలేజీలో వుండగానే ప్రేమించుకున్నాం.

అందరిలాగా, పార్కులకీ సినిమాలకీ తిరిగి ప్రేమించుకోలేదు మేము. కాలేజీలోనే గంటల తరబడి మాట్లాడుకునేవాళ్ళం. సమాజం గురించీ, భవిష్యత్తు గురించి మీ నాన్న మాట్లాడే మాటలు నన్ను బాగా ప్రభావితం చేశాయి.

దాంతో ఇద్దరం పెళ్ళి చేసుకుంటే భవిష్యత్తు అందంగా వుంటుందని ఊహించుకున్నాను.

నా మనసులో ఎప్పుడూ, మా అమ్మానాన్నా గడిపిన జీవితమే ఆదర్శంగా కనిపిస్తూ వుండేది. సమాజానికి ఎదురు తిరిగి కూడా చాలా గొప్పగా బతికి చూపించారు మీ అమ్మమ్మ, తాతయ్య.

వాళ్ళలాగే నేనూ ధైర్యంగా ఉండేదాన్ని. ఆడపిల్లగా నేను తీసుకునే నిర్ణయం వల్ల ఎలాంటి పరిణామాలు వుంటాయో అన్న ఆలోచన అస్సలు లేదు నాకు. ఎందుకంటే, నేను చూసిన, మా అమ్మా నాన్నలది ఒక విజయవంతమైన కాపురం. నేను ఫెయిల్యూర్ స్టోరీలు వినలేదు. విన్నా నాకు పట్టలేదు.

కొద్దిరోజులకి నాకు జాబ్ వచ్చింది. మీ నాన్న కూడా బిజినెస్ చేయాలన్న ఆలోచనలో వున్నారు. ఇద్దరం పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకున్నాం.

మా యింట్లో మా పెళ్ళికి సంతోషంగా ఒప్పుకున్నారు. మీ నాన్న వాళ్ళింట్లో ఒప్పుకోలేదు. ఎదురు తిరిగారు. వాళ్ళది చాలా కన్సర్వేటివ్ ఫ్యామిలీ. మీ నాన్న అంటే నాకు ప్రాణంగా వుండేది. యిద్దరం పెళ్ళి చేసుకున్నాం.

మీ నాన్న వాళ్ళింట్లో వాళ్ళు అలిగి ఫ్యామిలీ మొత్తం తిరిగి గుజరాత్ వెళ్ళిపోయారు. మీ నాన్న అప్పుడప్పుడూ గుజరాత్ వెళ్ళి వస్తుండేవాళ్ళు.

ఆ తర్వాత నువ్వు కడుపులో పడ్డావు. ఆ వెంటనే, మీ తాతయ్య చనిపోయారు. అప్పుడు గుజరాత్‌లో వున్న మీ నాన్నకి కబురుచేస్తే రాలేదు.

ఆ తర్వాత మూడు నెలలైనా మీ నాన్న ఉండలేదు. ఆ రోజుల్లో సెల్‌ఫోన్లూ, యింటర్నెట్‌లూ లేవు. నేనే మీ నాన్నని వెతుక్కుంటూ గుజరాత్ వెళ్ళాను.

అక్కడికి వెళ్ళాక ఒక షాకింగ్ న్యూస్.

మీ నాన్న మొదట్లో ఒకటి రెండుసార్లు వచ్చారట. ఆ తర్వాత రాలేదని చెప్పారు. వాళ్ళు కొడుకు కోసం కంగారుపడిపోయారు. నేను వెనక్కి వచ్చేశాను.

తర్వాత నువ్వు పుట్టావు. ఓ పదిరోజుల తర్వాత మీ నాన్న వచ్చి ఓ మూడు నెలలు వుండి, తర్వాత చెప్పాపెట్టకుండా ఎటో వెళ్ళిపోయాడు. ఆయన మొదలుపెట్టిన బిజినెస్ మూతపడిపోయింది.

ఇంకో పెళ్ళి చేసుకున్నారేమో అని నా అనుమానం. అడిగితే లేదని వాదించేవారు. పోనీ ఏదైనా యిల్లీగల్ యాక్టివిటీలో పడ్డారా, లేకపోతే ఏదైనా మానసికపరమైన సమస్యా? చెబితే కలిసి పరిష్కరించుకుందాం అని ప్రాధేయపడ్డాను. ఏం లేదనేవాడు. ఆయన యింట్లో వున్న నాలుగురోజులూ గొడవలే. మళ్ళీ మూడు నెలలు మాయం. రెండు నెలలు మళ్ళీ యింట్లో వున్నాడు. ఆ తర్వాత యేడాదిపాటు రాలేదు.

గుజరాత్‌లో వాళ్ళింట్లో వాళ్ళు నన్నూ, అమ్మమ్మనీ తిడుతూ వుండేవాళ్ళు. మీ నాన్న అలా అయిపోవడానికి కారణం మేమే అంటూ.

ఖచ్చితంగా అతనికి వేరే సంసారం వుందని అర్థమైపోయింది నాకు. ఇలా అప్పుడప్పుడూ వచ్చిపోయే మొగుడు నాకు వద్దనిపించింది. ఈసారి వస్తే ఖచ్చితంగా డైవోర్సు తీసుకుందామని నిర్ణయించుకున్నాను.

అటు చూస్తే మా ఆర్థిక పరిస్థితి అస్సలు బాగోలేదు. రెండు తరాల నుంచి కులాంతర వివాహాలు కావడం, మరీ నేను వేరే రాష్ట్రం వ్యక్తిని పెళ్ళిచేసుకోవడంతో మాకెవ్వరూ అయినవాళ్ళు లేకుండా పోయారు.

నేను, అమ్మమ్మ, నువ్వు. యింట్లో ముగ్గురం ఆడవాళ్ళం. చిన్న ఉద్యోగం. డబ్బుకి కష్టంగా వుండేది. కొన్నాళ్ళకి అమ్మమ్మ కూడా పోయింది.

"ఒంటరిగా బతకడం చాలా కష్టం తనూ" అని ఆగింది అమ్మ. అమ్మ మనసులో ఏడుస్తుంది. నేను భయంగా అమ్మకేసి చూశాను. అమ్మ మళ్ళీ చెప్పటం మొదలుపెట్టింది.

"నేను చిన్నగా తేరుకున్నాను. పరీక్షలు రాసి ప్రమోషన్లు సాధించాను. మీ నాన్న తిరిగిరాక అప్పటికి మూడేళ్ళు పైన అయ్యింది.

అప్పుడు నాకొక ఆలోచన వచ్చింది.

ఇంకో నాలుగేళ్ళకి కూడా మీ నాన్న తిరిగి రాకపోతే, డెత్ సర్టిఫికెట్ తీసుకోవచ్చు. బిజినెస్ క్లోజ్ చేయగా కొంతడబ్బు మీ నాన్న ఎకౌంట్‌లో పడింది. అప్పట్లో ఆన్‌లైన్ బాంకింగ్‌లు లేవు. డెత్ సర్టిఫికెట్ యిస్తే ఆ డబ్బు నా చేతికి వస్తుంది. నీ భవిష్యత్తుకి ఉపయోగపడుతుంది.

నిజానికి ఆ డబ్బు మా నాన్న పెట్టిన పెట్టుబడే నీకంటే ఆ సమయంలో నాకు ఏదీ ఎక్కువ అనిపించలేదు.

నేను ఎంతో ప్రేమించాను మీ నాన్నని.. క్షణం కూడా వదిలి ఉండలేననుకున్నాను. అలాంటి మనిషిని మళ్ళీ కంటికి కనిపించకూడదని కోరుకున్నాను.

ఒక్కోరోజు రాత్రిళ్ళు సరిగా నిద్రపట్టేదికాదు. మనసులో ఓ గిల్టీఫీలింగ్ ఉండేది. కానీ పరిస్థితులూ, బతుకు పోరాటం మనిషిని మార్చేస్తాయి. నా కోరిక నెరవేరింది. మీ నాన్న డబ్బు నా చేతికి వచ్చింది. ఈ మధ్యలో ఒకసారి మీ నాన్న వాళ్ళ అమ్మానాన్నల్ని చూసి వెళ్ళాడని తెలిసింది. అయినా, నేను తెలియనట్టే వున్నాను.

చట్టపరంగా నేను విముక్తురాలిని.

"అంటే" నేను నమ్మలేనట్టు చూశాను అమ్మవైపు.

"అవును. మీ నాన్న బతికేవున్నారు. కానీ నీకూ నాకూ కాదు. మన జీవితాల్లో ఆయనలేడు. యేడాదికి ఒకసారి ఆయన తమ్ముళ్ళో అక్కలో ఫోన్ చేస్తారు. యిక్కడికి వచ్చాడా అని" చెప్పి నీరసంగా నవ్వింది అమ్మ.

నాకు తల తిరిగిపోయినట్టైంది. ఇన్నాళ్ళూ నేను నమ్మిన నిజం అబద్ధమా? అమ్మ నన్ను చూసి మళ్ళీ నవ్వింది.

"నీకు అర్థం చేసుకునే వయసు రావాలనే యిన్నాళ్ళూ ఎదురుచూస్తున్నాను. నేను దీన్ని రహస్యంగా వుంచాను. ఇక మీదటకూడా దీన్ని రహస్యంగానే వుండనివ్వు.

ఒకవేళ నువ్వు నీ నాన్నని కలవాలనుకుంటే" అమ్మ మాటలు పూర్తికాలేదు.

"వద్దు" ఠక్కున చెప్పాను. "నాకు నాన్నలేడు. అంతే. నన్ను యిలాగే ఉండనివ్వు" అంటూ అమ్మ ఒడిలో తలపెట్టుకుని పడుకున్నాను.

"ఇప్పుడు నీ ప్రశ్నకి జవాబు చెబుతాను" అంటూ అమ్మ నా జుట్టు సవరించింది.

"సింగిల్ పేరెంటింగ్ చాలా కష్టం తనూ. మనిషికి యింకో మనిషి అండకావాలి. నీకు ఏడేళ్ళప్పుడు వైరల్ న్యుమోనియా వచ్చింది. ఆఫీసు తరపున యిన్‌స్పెక్షన్‌కి తప్పనిసరిగా వెళ్ళాల్సిన పరిస్థితి. నువ్వు ఆస్పత్రిలో పడివున్నావు. అప్పుడు ఒక ఆత్మీయుడిలా కనిపించాడు రంగారావు. నిన్ను దగ్గరుండి సొంతబిడ్డలా చూసుకున్నాడు.

అప్పట్నుంచి నేను అతన్ని వదలలేదు.

మీ నాన్న ఎపిసోడ్ తర్వాత మనుషుల్లో నమ్మకాన్ని వెదకడం చాలా కష్టమైన పనే.

కానీ నాకు రంగారావుగారు దొరికాడు. మంచివాడు, మర్యాదస్తుడు, భయస్థుడు. అతని చేత నా అధికారంతో పనులు చేయించాను. ఈ వూళ్ళో అమ్మమ్మ వాళ్ళ యింటిస్థలంలో ఈ బిల్డింగ్ కట్టించాను. రంగారావే అన్నీ చూసుకున్నాడు.

మంచివాళ్ళకి దేవుడు మేలు చేస్తాడంటారు. నేను దేవుడిని నమ్మను. మంచివాళ్ళ మంచితనాన్ని అందరూ వాడుకోవాలని చూస్తారు. అమాయకుల్నీ క్షమించే గుణం వున్నవాళ్ళనే మళ్ళీ మళ్ళీ మోసం చేస్తుందీ లోకం.

దుర్మార్గులూ, మోసగాళ్ళ జోలికి ఎవరూ వెళ్ళరు. వాళ్ళ చేతిలో మోసపోయినా 'మన ఖర్మ' అనుకుని వదిలేస్తారు.

ఎందుకంటే బలవంతుడు, మొండివాడు మూర్ఖుడు. వీళ్ళే గెలిచేది. అసలు నా ఉద్దేశ్యంలో మంచివాళ్ళుగా పుట్టినవాళ్ళే. పోయిన జన్మలో ఎక్కువ పాపాలు చేసివుంటారు.

అందుకే అందరినీ క్షమించే చేస్తూ అందరికీ సాయం చేస్తూ మళ్ళీ మళ్ళీ మోసపోతుంటారు.

ఈ లోకం నుంచి నేను నేర్చుకున్న పాఠం యిది. అందుకే లోపల ఎలా వున్నా పైకి బలంగా కనిపించాలనుకున్నాను. ఒంటిగా ఉండే మహిళ ఎంత గట్టిగా వుండాలో తెలుసుకున్నాను.

ఈ ప్రపంచంలో పైకి కనిపించే రంగులన్నాయి. లోపల వున్న మచ్చల్ని దాచడానికే అని మనమే తెలుసుకోవాలి.

ఇక్కడ బతకడానికి ఓ వేషం కావాలి. అందుకే పులితోలు కప్పుకున్నాను. రంగారావు పరిచయం అయిన తర్వాత కూడా ఏ మాత్రం అలుసు గీతగీసి యివ్వలేదు. అతన్ని చేతులు కట్టుకుని నిలబడే దూరంలోనే ఉంచాను. ఇన్నేళ్ళయినా ఆ గీత అలాగే ఉంది.

అయితే అతని విషయంలో నేను మరీ కఠినంగా ఉండలేదు. నావల్ల అతనికి చాలా ఫేవర్స్ జరిగాయి. ఎన్నోసార్లు ట్రాన్స్‌ఫర్స్ ఆపించాను. రంగారావు అతి మంచితనంతో, అవసరం అని వచ్చిన ప్రతివాడికీ సాయం చేసి, దెబ్బతింటుంటాడు. తన అవసరాలకి మళ్ళీ అప్పులు చేస్తుంటాడు.

రంగారావుకి ఎన్నోసార్లు నేను డబ్బు సర్దాను. మళ్ళీ తిరిగి యివ్వమని అడగలేదెప్పుడూ.

ఓ రకంగా చెప్పాలంటే నోటితో అనకుండానే మేం యిద్దరం చేసుకున్న ఒప్పందం అది" చెప్పి నిట్టూర్చింది.

పైకి ఎంతో ధైర్యంగా కనిపించే అమ్మలో ఈ బలహీనమైన కోణాన్ని చూసి భరించలేకపోయాను.

"అమ్మా!" అంటూ లేచి రెండు చేతులతో గట్టిగా కావలించుకున్నాను.

"ఇది తప్పో.. ఒప్పో జరిగిపోయింది. అందువల్ల అతని కుటుంబం బాధపడి ఉండొచ్చు. కానీ నేను దీన్ని మార్చలేను. జీవితం చాలా పెద్దది తనూ. విలువైనది. నీ జీవితం అంతా ఈ ఒక్క చిక్కుముడినే తీసుకుంటూ కూర్చోవడం కరెక్ట్ కాదు.

ఆ విషయం నువ్వూ సందీప్ ఆలోచించుకోండి" చెప్పింది అమ్మ.

అమ్మకి చిత్ర గురించి చెబుదమా వద్దా? అని ఆలోచిస్తుంటే, అంతరాత్మ అరిచింది.

"ఇప్పటికి జరిగిన బరువైన డిస్కషన్స్ చాలు. ఇంక అమ్మని ప్రశాంతంగా వుండనివ్వు" అంటూ.

"సరే" అని తలూపాను.

"అమ్మా! సందీప్ మీద నీ ఒపీనియన్ ఏంటి?" అడిగాను.

"మొండివాడు కానీ, మంచివాడు. మీ యిద్దరూ యిష్టపడితే నేను కాదనడానికి కారణాలేవీ లేవు.

కాకపోతే జీవితంలో కాస్త స్థిరపడిన తర్వాతే ఏ నిర్ణయం తీసుకున్నా బావుంటుందని నా ఆలోచన" చెప్పింది నా తలమీద చెయ్యివేస్తూ.

"థాంక్యూ.. అమ్మ" అంటూ అమ్మని మరింత గట్టిగా కౌగలించుకున్నాను.

సెల్లులో అలారం మోగడంతో, బద్ధకంగా పక్కకి తిరిగి అలారం ఆపేశాను. ఇప్పుడు చిత్ర ఎలాగూ రావడంలేదు కాబట్టి. ఆలస్యంగా నిద్రలేస్తున్నాను. నా డైలీ ఎక్సర్‌సైజ్ వాకింగ్ రూపంలో ఆఫీసు బ్రేక్ టైంలో అయిపోతుంది. అప్పటికే టైం ఏడుగంటలు దాటడంతో త్వరగా లేచి, రెడీ అయ్యి కారు కీస్ తీసుకుని హడావుడిగా బయల్దేరాను.

ఒక యిరవై నిమిషాల తర్వాత కారు టర్నింగ్ తీసుకుంటుంటే సడన్‌గా నల్లటి ఆకారం ఒకటి అడ్డం వచ్చింది.

ఉన్నపళంగా బ్రేక్ వేశాను.

కారు కింద ఒక మనిషి పడివున్నాడు.

నేను గబగబా కారు దిగేసరికీ దారినపోతున్న యిద్దరు మనుషులు అది చూసి ఆగారు.

కిందపడివున్న వ్యక్తి అక్కడే అతనికి సౌకర్యంగా ఉందన్నట్టు, పక్కకి తిరిగి పడుకున్నాడు.

అతని దగ్గర్నుంచి ఒకటే దుర్వాసన.

వెంటనే, అతన్ని గుర్తుపట్టాన్నేను. వెంకట్, నేనూ కారులో వెళుతున్నప్పుడు యిలాగే అడ్డం పడ్డాడు.

"నువ్వేం కంగారుపడకమ్మా. వీడుట్టి తాగుబోతు ఎదవ. పగలూ రాత్రి తేడా లేకుండా, యిలాగే తాగి రోడ్డుకి అడ్డం పడిపోతుంటాడు.

మేం పక్కకి లాగుతాం. నువ్వెళ్ళమ్మా" అన్నాడొకాయన.

"పర్లేదండీ నేను అతన్ని యింటి దగ్గర దింపేస్తాను. ఆయన యిల్లు నాకు తెలుసు. ఇలాగే వదిలేస్తే, ఏ వెహికల్ కిందైనా పడొచ్చు. ప్రాణాలకే ప్రమాదం" అన్నాన్నేను.

"ఆడకూతురివి. నీకెందుకమ్మా. ఈ తాగుబోతు ఎదవ సంగతి" అన్నాడు వాళ్ళలో ఒకతను.

నేను పట్టుబట్టడంతో కాదనలేక, చిన్నగా కారు వెనకసీట్లో ఎక్కించారతన్ని.

నేను కారు రివర్స్ చేసి, ఆయన యింటివైపుకి పోనిచ్చాను. ఆయన యిల్లు వస్తూనే కారాపి దిగమన్నాను.

అప్పటికి, స్పృహలోకి వచ్చాడాయన.

"ఆయ్ నేను దిగను" ఒక్కసారిగా కీచుగా అరిచాడు.

అప్పటికే కారులో ఆ దుర్వాసన పీల్చి, పీల్చి చిరాగ్గా వుంది నాకు.

"ఓ ఫైవ్ హండ్రెడ్ యిస్తానంటే దిగులూ. లేకపోతే దిగను. అంతే" అన్నాడు. సగం ఊడిపోయి సగం మచ్చలు పడిపోయిన పళ్ళని చూపిస్తూ.

"ఈ అయిదొందలతో మళ్ళీ తాగుతాడు కాబోలు. నేను యింటికి చేర్చినంతసేపు పట్టదు. ఈయన మళ్ళీ మందుషాపుకి వెళ్ళడానికి.

ఐదు నిముషాలో మళ్ళీ కథ మొదటికి. ఈయన ప్రాణం గాల్లోదీపం "ఛీ..ఛీ" విసుగొచ్చింది.

ఆ తాగుబోతు మాత్రం కారు దిగలేదు.

యింట్లో ఎవరన్నా ఉన్నారా? అని చూశాను. పోయినసారిలాగే తాళం కప్ప వేళ్ళాడుతూ వుంది గుమ్మానికి.

ఇంక ఆయన్ని భరించే ఓపికలేక ఐదొందలు యిచ్చి వదిలించుకున్నాను.

"ఈయన్ని ఎలా భరిస్తున్నారో యింట్లో వాళ్ళు" అనుకోగానే రాత్రి అమ్మ చెప్పిన మాటలు గుర్తుకొచ్చాయి.

"నాన్న బాధ్యత లేకుండా ప్రవర్తించడం, మోసం చెయ్యడం భరించలేకపోయింది" అమ్మ.

"మరి వీళ్ళ యింట్లో వాళ్ళ పరిస్థితి ఏమిటో"

తాళం కప్ప వేసి వున్న గుమ్మం కేసి జాలిగా చూసి, కారు ఎక్కాను.

నేను వెళ్ళేసరికి సందీప్ ఆఫీస్ రూంలో కూర్చుని, లాప్‌టాప్ చూస్తున్నాడు. అతన్ని చూస్తూనే, నా పెదవులు విచ్చుకున్నాయి.

ముందురోజు సాయంత్రం మా యిద్దరి మధ్య జరిగిన సంభాషణని అస్సలు నమ్మాలనిపించలేదు అతన్ని చూస్తుంటే.

"అదంతా అబద్ధం తనూ. అతను నిజంగా నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాడు" అంతరాత్మ అరిచి చెప్పింది.

"అవును" పైకే జవాబిచ్చాను నేను.

"ఏంటి అవును?" అడిగాడు సందీప్ నావైపు విచిత్రంగా చుస్తూ.

"అబ్బే ఏం లేదు? నేనేం అన్నాను" భుజాలెగరేస్తూ కప్పిపుచ్చాను. అతను ఎందుకు నాకు దూరంగా వుండాలని ప్రయత్నిస్తున్నాడో నాకు అర్థం కావడంలేదు.

రాత్రి అమ్మతో మాట్లాడిన తర్వాత నాలో కాన్ఫిడెన్స్ పెరిగింది. నేరుగా వచ్చి అతనికి పక్కగా వున్న కుర్చీలో కూర్చున్నాను. టేబుల్ మీద కొత్తగా ఫ్లవర్‌వేజ్ కనిపించింది. అందులో గులాబీపూలు గుత్తిగా పెట్టివున్నాయి.

గులాబీల్నీ, సందీప్‌నీ పక్కపక్కనే చూసి, నాకు ఫక్కున నవ్వొచ్చింది. "ఆ గులాబీలు నీకోసం వచ్చినవి కాదు. మల్లన్న బాక్‌యార్డ్‌లో గులాబీల్ని కోసి తెచ్చి యిక్కకు పెట్టాడు.

ఈ మధ్య కాస్త క్రియేటివ్‌గా పనిచేస్తున్నాడు" లాప్‌టాప్‌లో నుంచి తలపైకెత్తి చెప్పాడు సందీప్.

"నేను నవ్వింది వాటిని చూసికాదు" అంటూ మళ్ళీ చిలిపిగా నవ్వాను.

"వెయిట్" అంటూ నా మొహంలోకి చూశాడు సందీప్.

"ఎప్పుడు గులాబీల్ని చూసినా, వెంటనే నన్ను చూసి నవ్వుతావు. దేనికి? కనుబొమలు ఎగరేస్తూ అడిగాడు.

నాకు మళ్ళీ నవ్వొచ్చింది.

"ఓ.కే. నువ్వు కోప్పడను.. ఈ విషయాన్ని సీరియస్‌గా తీసుకోను. మధ్యలో లేచి వెళ్ళను" అని ప్రామిస్ చేస్తే చెప్తాను అన్నాను. సీరియెస్‌నెస్ నటిస్తూ.

"సరే చెప్పు" అతనూ నవ్వాడు.

"ఒకవేళ నువ్వు నన్ను పెళ్ళికి ప్రపోజ్ చేయాలంటే నా మాటలు పూర్తికాకముందే అతను నావైపు చురుగ్గా చూశాడు.

"చెప్పానుగా యిదంతా ఒక చిలిపి ఊహ అని. నువ్వు మామూలుగా వింటానంటే చెప్తాను" అన్నాను ఛెయిర్‌లో వెనక్కి వాలుతూ.

"సరే చెప్పు" ఒప్పుకున్నాడు.

"ఓ.కే నువ్వు నన్ను ప్రపోజ్ చేయాలనుకుంటే నన్ను ఎక్కడికి తీసుకు వెళతావు? ఖరీదైన హోటల్‌కో రిసార్ట్‌కో తీసుకెళ్ళేంత డబ్బు నీ దగ్గరలేదు కాబట్టి నన్ను నీ బైక్ మీద ఎక్కించుకుని ఏ బీచ్‌కో తీసుకువెళతావు. డైమండ్ రింగ్ లాంటివి అస్సలే కొనలేవు కాబట్టి. యిలాంటి ఓ గులాబీని కొని ఏ ఖాళీ పేస్టు డబ్బాలోనో పెట్టి తెస్తావు.

బీచ్‌లో నువ్వు "ఇదా" అంటూ గులాప్పువ్వు బైటికి తీస్తూనే. ఎవరో "టౌన్ ప్లానింగ్ ఆఫీసరు గారి అమ్మాయి కదూ" అని అరుస్తారు. అంతే నేను పరుగెత్తి పారిపోతాను" అంటూ వర్ణించి, వర్ణించి చెప్పి మరీ నవ్వాను.

సందీప్ కూడా నా మాటలకి నువ్వు ఆపుకోలేకపోయాడు.

"ఎలా వస్తాయ్. నీ బుర్రలో యిలాంటి ఊహలు" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"అక్కడితో అయిపోలేదు. నువ్వు యిచ్చిన ఆ గులాబీని నేను భద్రంగా దాచుకుంటాను. మన పిల్లలకి దాని గురించి చెబుతూ వుంటే, మన బాబు వాటి రెక్కల్ని పీకిపైకి విసిరేస్తాడు. ఆ వాడిపోయిన గులాబీ రెక్కలు మనమీద పడుతూ కితకితలు పెడుతూ వుంటే మనం పకపకా నవ్వుతూ వుంటాం" అని కూడా చెప్పాలనిపించింది.

కానీ చెప్పలేక కనురెప్పల్ని కిందకి వాల్చేశాను.

"తనూ" పిలిచి

ఒక్క క్షణం నావైపు సీరియస్‌గా చూశాడు సందీప్.

"చేతిలో డబ్బులేనప్పుడు యిలాంటి ఊహలు సరదాగానే వుంటాయి. కానీ నిజ జీవితంలో ఇది సాధ్యమేనా?" అడిగాడు సూటిగా.

వెంటనే, మా నాన్న గురించి అమ్మ చెప్పిన నిజాలు మనసులో మెదిలాయి.

బాంక్‌లో నాన్న పేరుతో ఉన్న డబ్బు అవసరమై, బతికున్న వ్యక్తిని చనిపోయినట్టుగా నమ్మించింది అమ్మ.

మనిషికి ముందు బ్రతుకు కావాలి. ఆ తర్వాత గౌరవం, అభిమానం కావాలి. ఆ తర్వాతే ప్రేమ కావాలి.

"సాధ్యం కాదు" సందీప్ ప్రశ్నకి నిజాయితీగా జవాబిచ్చాను.

"డబ్బులేక సమస్యలతో సతమతమౌతుంటే 'ప్రేమ' గుర్తుకి రాదు.

"మన చేతిలో 'కానీ' లేకపోయినా నీ చేతిలో నా చెయ్యి వుంది"

"ఈ ఎండిపోయిన రొట్టెని సగం సగం తిందాం లాంటి డైలాగులు సిన్మాల్లో, కథల్లోనే బావుంటాయి" చెప్పాను.

నా జవాబు విని, అతను మౌనంగా వుండిపోయాడు.

అతని ఆర్థికపరిస్థితిని నాకు బాగా తెలుసు కాబట్టి నా అభిప్రాయాన్ని ఉన్నదున్నట్టు చెప్పాననుకుంటున్నాడా?

లేకపోతే

"అలాంటి పరిస్థితుల్లో ఉండి డబ్బులేక కీచులాడుకుంటూ నిస్సారంగా బతుకుతున్న వాళ్ళ అమ్మా నాన్నల గురించి ఆలోచిస్తున్నాడా?"

ఏదేమైనా అతను నా దగ్గర ఏదో దాస్తున్నాడు. ప్రేమకంటే ముందు అతనికేదో కావాలి. వెళ్ళి చెబుదాం. ఇది విన్న తర్వాతైనా, వాళ్ళమ్మ అర్థం చేసుకుని ఎంకరేజ్ చేస్తుందేమో?" అన్నాను ఆశగా.

"సరే అయితే నేను ఒక అరగంటలో సందీప్ వాళ్ళింటి దగ్గర ఉంటాను" చెప్పి ఫోన్ పెట్టేశాడు వెంకట్.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)